

Arrest

nr. 137 044 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op X in het Palestijnse vluchtelingenkamp X in Libanon en u hebt daar ook steeds gewoond, in de Saffura-wijk, tot uw vertrek uit Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U hebt dertien broers en zussen. Uw broer M.(...) woont in Denemarken, uw zus H.(...) in Duitsland en uw broer K.(...) (O.V. X; CG X) woont in België. Net voor uw vertrek woonde u samen met uw beide ouders en vier broers en zussen. Uw vader overleed echter drie jaar geleden en uw moeder vorig jaar. Beiden stierven een natuurlijke dood. Jullie huis is verkocht om de behandeling van uw moeder te betalen. De twee

laatste broers die nog bij uw ouders woonden, verblijven nu bij twee van uw zussen. Verder hebt u een tante aan vaders kant in het kamp en drie tantes en vier ooms aan moeders kant buiten het kamp. U ging tot veertien jaar naar school. Vervolgens ging u als kapper aan de slag in iemands kapperszaak in de Sufsaf-wijk en u deed dit tot aan uw vertrek. De Sufsaf-wijk lag onder controle van de islamistische partij Usbat al-Ansar. Op een dag rond het midden van 2008 ontstond daar een vuurgevecht tussen aanhangers van Usbat al-Ansar en aanhangers van Fatah. Aan beide zijden vielen veel slachtoffers. Op dat moment zat een lid van Fatah net in uw kappersstoel. Een man van Usbat al-Ansar kwam de kapperszaak binnen om uw klant te elimineren. U kwam echter tussen en sloeg de aanvaller met een stok buiten bewustzijn. U ging het wapen van de aanvaller, een pistool, afgeven in het kantoor van Fatah. U keerde nooit meer naar die wijk terug aangezien Usbat al-Ansar daar heerste. Diezelfde dag kwamen twee onbekende mannen met uw moeder spreken. Ze hadden gehoord dat Usbat al-Ansar dat pistool terug wilde, anders zouden ze u vermoorden. De volgende dag keerde u terug naar het kantoor van Fatah en u vroeg het pistool. Zij weigerden u echter het pistool terug te geven en ze zeiden dat het u trouwens toch niet zou helpen want Usbat al-Ansar zou u sowieso vermoorden. Wel bood Fatah aan u te beschermen. Een of twee maanden lang ging er telkens een gewapende man van Fatah mee als u naar buiten ging. Later stopte Fatah hiermee, maar dan ging telkens iemand van uw familie met u mee. Rond februari 2010, toen u met uw broer op de markt liep, werd u ineens belaagd door twee mannen van Usbat al-Ansar. Zij probeerden u een steeg in te trekken, maar u en uw broer werkten tegen en riepen luid. Een van uw belagers stak u in de arm met een gebroken fles. Toen mensen op het geroep afkwamen vluchtten de twee mannen weg. Dit was uw laatste aanraking met Usbat al-Ansar. Na dit incident besloot u te vertrekken. Eind april, begin mei 2010 verliet u Libanon. U werd over land gesmokkeld doorheen Syrië, Turkije en een reeks andere landen en kwam op 7 mei 2010 aan in België. Op 10 mei 2010 vroeg u asiel aan. De reis kostte USD 7500. Dit werd voorgeschoten door uw ooms aan moeders kant. Uw moeder betaalde een deel van dit geld terug voor zij stierf. De rest scholden uw ooms kwijt. Na uw vertrek hield u contact met uw familie. Sinds het overlijden van uw moeder echter veel minder dan voordien. Vooral met uw jongste broer houdt u contact. Voor het overlijden van uw ouders werden zij nog lastig gevallen door uw belagers. Na hun overlijden hoorde u dat een van uw neven met een mes werd aangevallen. U weet niet wie daar achter zat. Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: de overlijdensakten van uw vader en moeder, uw Palestijnse vluchtelingenkaart uit Libanon, een Libanees attest van inschrijving als vluchteling, een attest van de PLO waarin uw problemen staan geattesteerd, een identiteitsbevestiging van de burgemeester van Sidon, de UNRWA-registratiekaart van uw familie en uw geboorteakte.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 28/04/2014, p. 2, 3, 6, 11). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Doorheen uw gehoor op het CGVS kwamen namelijk vier vreemde punten naar boven die, tezamen, de geloofwaardigheid van de door u verhaalde problemen ondergraven.

Ten eerste is er het feit dat u het pistool van de Usbat al-Ansar-militant volgend op het incident onverwijd naar Fatah bracht (zie CGVS, p. 9, 11, 12, 14). Dit is vreemd omdat u duidelijk aangaf dat u helemaal niet politiek was geaffilieerd en uw familie evenmin (zie CGVS, p. 7, 14). Nochtans koos u door dat wapen bij Fatah in te leveren duidelijk zijde in het conflict. Dan dringt de vraag zich op waarom u die opvallende keuze maakte. U had geen voorgaande band met Fatah (zie CGVS, p. 7, 14) en uw voorkeur voor Fatah of uw afkeur voor de islamisten is blijkbaar niet zodanig sterk geworteld in uw overtuiging, want toen u hoorde van de bedreiging van Usbat al-Ansar was u van plan om het wapen op te vragen bij Fatah om het terug aan Usbat te bezorgen (zie CGVS, p. 9, 13, 14). Geconfronteerd met deze kwestie antwoordde u dat Fatah jullie beschermde (zie CGVS, p. 14). Dit kan echter niet helemaal overtuigen. Als het zo evident was dat Fatah u beschermde, dan was het toch niet nodig hen het wapen te gaan bezorgen, u had immers al een van hun leden het leven gered. Als hun bescherming daarentegen voorwaardelijk was, dan kon het helpen als u hen het wapen gaf. Indien u bescherming van Fatah echter zou moeten 'verdienen', gaat de stelling dat zij jullie beschermen niet meer vanzelfsprekend op en wordt het een stuk minder logisch dat u zo duidelijk zijde zou kiezen door het wapen van Usbat al-Ansar aan Fatah te gaan geven. Er lijkt immers toch een alternatief te zijn geweest: u had het wapen kunnen laten liggen. Gegeven de omstandigheden zou dit trouwens een heel normale keuze zijn geweest. Buiten uw raam was immers een vuurgevecht aan de gang (zie CGVS, p. 12, 16-17). Men zou denken dat u zich zo snel mogelijk uit de voeten maakte, zonder eerst te redeneren wat u met het pistool zou doen. Indien u het wapen had laten liggen dan blijft natuurlijk het feit dat u de aanhanger van Usbat al-Ansar had geslagen. Maar doorheen uw relaas bleek duidelijk dat het bewuste pistool voor Usbat al-Ansar cruciaal was (zie CGVS, p. 9, 13, 14, 17). Dat u die man verwondde werd niet meer vermeld.

Ten tweede is er het incident waarbij u aan de arm gewond raakte. De vraag die hier rijst is wat ze precies met deze aanval op u wilden bereiken. U herhaalde verscheidene keren doorheen uw gehoor aan dat ze u zouden vermoorden (zie CGVS, p. 9, 10, 14, 17), maar uit de manier waarop men u belaagde blijkt duidelijk dat het plan niet was u te vermoorden. Blijkbaar hadden ze een wapen bij (zie CGVS, p. 17), maar toch gebruikten ze een gebroken fles tegen u en niet hun wapen (zie CGVS, p. 16). Hiermee geconfronteerd zei u dat ze u in eerste instantie wilden bang maken en als u dan nog het bewuste pistool niet zou teruggeven, dan zouden ze u vermoorden (zie CGVS, p. 17). Het is echter opmerkelijk dat ze op dat moment nog van mening zouden zijn dat ze het wapen zouden kunnen recupereren door u angst aan te jagen. U ging immers al zo'n anderhalf jaar voor de veiligheid quasi niet meer alleen naar buiten (zie CGVS, p. 9, 14, 15). Dat u het gevaar al serieus nam moet dus wel duidelijk zijn geweest. Als het de bedoeling was u bang te maken had u ontvoeren meer effect gehad en bovendien hadden ze dan een drukkingsmiddel om toch nog het wapen terug te krijgen. U verklaarde dat ze u initieel ook inderdaad probeerden te ontvoeren voor ze u met de fles verwondden, maar u kon zich daar, samen met uw broer, tegen verzetten (zie CGVS, p. 16). Als ze inderdaad een wapen bij hadden, zou men wel denken dat ze dat hadden kunnen gebruiken om u en uw broer in bedwang te houden en u toch mee te nemen.

Ten derde dient men zich af te vragen hoe aannemelijk het is dat de kwestie van dit pistool zodanig belang zou hebben in de ogen van Usbat al-Ansar. Het handelen van Usbat al-Ansar is hier immers vreemd te noemen. Dat ze anderhalf jaar na de feiten nog stappen tegen u gaan ondernemen (zie CGVS, p. 9), duidt aan dat ze wel heel standvastig zijn om hun pistool terug te krijgen. Anderzijds valt het dan weer op dat u op de dag van het vuurgevecht bericht kreeg dat u gevaar loopt als u het wapen niet teruggeeft (zie CGVS, p. 9), en vervolgens niets meer tot het incident met de fles zo'n anderhalf jaar later (zie CGVS, p. 10). Dat ze de zaak zo lang zouden laten rusten, lijkt er dan weer op te duiden dat het eigenlijk niet zo belangrijk is. Anders hadden ze gedurende al die tijd toch manieren gevonden om u meer onder druk te zetten zoals een dreigbrief, een dreigtelefoon of iemand van uw familie bedreigen. Op zich zou het ook niet onmogelijk zijn dat ze de kwestie gewoon zouden laten vallen om verdere complicaties te vermijden. Het ging immers om een gewoon pistool, niet het meest gesofisticeerde of kostbare wapen (zie CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat het Usbat al-Ansar in feite niet zo zeer om het wapen te doen was, maar dat ze een excuus zochten om het gevecht met Fatah aan te gaan (zie CGVS, p. 17). Dit is echter niet dienstig, want deze theorie is problematisch op verscheidene punten. Indien ze werkelijk enkel en alleen aanstuurden op conflict, wat hield hen tegen? Er is toch geen reden waarom ze u zouden nodig hebben om gevechten op te starten. Als ze anderzijds op zoek waren naar een 'rechtvaardige' reden om een conflict te starten, gaan ze die niet creëren door een, in de ogen van de gemeenschap, neutraal en ongewapend individu te bedreigen of om te brengen. Bovendien strookt deze opvatting niet met wat u zei over het incident met de fles, want toen zei u dat ze u bang maakten opdat u toch het pistool zou geven (zie CGVS, p. 17), wat er dus op duidt dat het hen toch om het pistool zou te doen zijn.

Het laatste en grootste probleem in uw relaas is echter dat de manier waarop uw problemen aanvingen tijdens het vuurgevecht heel weinig aannemelijk is. U beschreef immers hoe de kapperszaak

waar u werkte in een wijk lag die door Usbat al-Ansar werd gecontroleerd (zie CGVS, p. 7, 13) en in de straat van de kapperszaak woonden ook leden van Usbat al-Ansar (zie CGVS, p. 12). U voegde toe dat Usbat al-Ansar eigenlijk sterker is dan Fatah, dat ze geen genade hebben en dat ze op hun vijanden - in de context van uw relaas is dat Fatah - schieten (zie CGVS, p. 12). In die straat hadden trouwens al vaak vuurgevechten plaats gehad tussen Fatah en islamisten (zie CGVS, p. 12-13). Als die wijk, en meer specifiek die straat, zo'n bolwerk was van Usbat al-Ansar, waarom koos die Fatah-aanhanger er dan voor daar zijn haar te laten knippen? Dit wordt des te vreemder wanneer in acht wordt genomen dat hij als Fatah-aanhanger bekend was bij de militanten van Usbat al-Ansar. Toen het vuurgevecht die bewuste dag begon wilde de strijder van Usbat al-Ansar hem immers doden, hoewel de man in de kappersstoel zat en niet gewapend was. Het is dus niet vanwege zijn acties tijdens dat vuurgevecht dat de strijder van Usbat al-Ansar hem wilde doden, maar omdat de man blijkbaar bekend stond als een Fatah-militant. Men kan veronderstellen dat hij zich er van bewust was dat hij zo bij Usbat al-Ansar bekend stond.

Dat de man van Fatah nog in de kappersstoel zat toen de strijder van Usbat al-Ansar hem wilde doden is op zich ook een heel bevreemdend punt. Het ging blijkbaar om een grote schietpartij want er vielen ook veel slachtoffers (zie CGVS, p. 8-9). Er werd geschoten op straat en de kapperszaak waar u werkte lag aan die straat op de begane grond, anders zou de strijder van Usbat al-Ansar de man van Fatah niet hebben kunnen zien in het voorbijgaan (zie CGVS, p. 12). De zaak had ook ramen die op die straat uitkeken (zie CGVS, p. 16, 17). Uit uw verklaringen bleek dat het vuurgevecht op straat aan de gang was toen de man van Usbat al-Ansar in uw winkel kwam en daar de man van Fatah in de kappersstoel aantrof (zie CGVS, p. 12, 17). Het is echter quasi onbegrijpelijk dat de bewuste Fatah-aanhanger op dat moment nog in die stoel zou zitten. Wanneer er intensief (zie CGVS, p. 8-9) geschoten wordt op straat is het toch de menselijke natuur om onmiddellijk dekking te zoeken of heel voorzichtig aan het raam gaan kijken wat er aan de hand is. Dit wanneer men niets met het conflict te maken heeft. Iemand die zich daarentegen ongewapend in een vijandige wijk bevindt en kan vermoeden dat hij zelf een potentieel doelwit vormt, zoals hierboven werd geargumenteed, zal toch zo snel mogelijk vluchten. Dat hij in de kappersstoel zou blijven zitten is in ieder geval niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd zei u dat het vuurgevecht nog maar twee minuten bezig was (zie CGVS, p. 17). Dit verandert echter niets aan bovenstaande bezwaren bij uw verklaringen. Nabije schoten, en daarbij ongetwijfeld de geluiden van paniek, zijn immers angstaanjagend genoeg om iedereen in de buurt binnen enkele seconden te doen reageren. Het kan uiteraard niet de bedoeling zijn uw relaas te beoordelen op basis van gedetailleerde uitspraken over de situering in de tijd van iets dat jaren geleden gebeurde. Andere verklaringen wijzen er echter eveneens op dat het vuurgevecht aan de gang was terwijl de Fatah-aanhanger in de stoel bleef zitten. Zo zei u, gevraagd naar of de Usbat-militant eerder aan het begin of eerder aan het einde van het twee uur durende vuurgevecht de kapperszaak binnenkwam, dat het vuurgevecht nog aan de gang was en nog niet beëindigd was (zie CGVS, p. 12). Dit is niet iets dat u zou zeggen moest de militant in de eerste seconden van het vuurgevecht zijn binnengekomen. Bovendien zou het sowieso niet logisch zijn dat die strijder van Usbat al-Ansar als eerste actie tijdens een vuurgevecht een kapperszaak zou binnenstappen om daar een klant te elimineren. Men zou verwachten dat hij zich eerst concentreert op gewapende tegenstanders die deelnamen aan het gevecht. Zij vormen immers het gevaar.

Om bovenstaande redenen kan aan de gebeurtenissen tijdens het vuurgevecht, de initiële grondoorzaak van uw problemen, geen geloof worden gehecht.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit en uw familiesituatie, gegevens die hier niet ter discussie staan. Enkel het Fatah-atteest heeft betrekking op uw problemen. Daarin staat echter dat u wordt vervolgd door radicale groeperingen vanwege uw ideologische overtuiging (zie CGVS, p. 10). Dit komt helemaal niet overeen met wat u zelf verklaarde, bijgevolg kan aan dit attest weinig bewijswaarde worden toegeschreven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de

bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De oorlog in Syrië en de massale influx van Palestijnse vluchtelingen van Syrië naar Libanon blijkt voorts geen invloed te hebben op de procedures of toegang tot het Libanese grondgebied.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart van Libanon. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uw ouderlijk huis is intussen weliswaar verkocht en uw beide ouders zijn overleden. Dat onderkomen heeft u dus niet meer. Het CGVS is echter van mening dat u wel alternatieven heeft. U heeft immers tien broers en zussen die in het kamp wonen (zie CGVS, p. 3). Al uw broers met familie en alle echtgenoten van uw zussen hebben werk en kunnen hun gezin daarvan onderhouden (zie CGVS, p. 5, 17, 18). Ook hebt u een tante langs vaders kant in het kamp (zie CGVS, p. 5). Dit betekent dus dat u een uitgebreid netwerk binnen Ayn al-Hilwe hebt waar u in principe op terug kan vallen. Dit wordt ook gedemonstreerd door het feit dat uw twee ongetrouwde broers momenteel bij twee van uw zussen inwonen (zie CGVS, p. 4). Verder heeft u drie tantes en drie ooms langs moeders kant. Die drie ooms wonen buiten het kamp en twee van hen zijn volgens uw verklaringen begoeed (zie CGVS, p. 5). Bovendien zijn ze ook bereid bij te springen zoals blijkt uit het feit dat zij de USD 7500 voor uw reis voorschoten en die schuld kwijtscholden toen uw moeder overleed (zie CGVS, p. 8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat uw broer K.(...) in januari 1998 op basis van eigen motieven asiel heeft aangevraagd en het CGVS in diens hoofde in september 2003 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus nam.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 12, 1, a) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, van artikel 1 D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend in Genève op 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de situatie in het kamp reeds schrijnend was toen hij vertrok, maar door de gewapende conflicten in Syrië en Israël, alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf, thans nog erger geworden is. Volgens verzoeker is het voor de UNRWA onmogelijk om bescherming te verlenen aan inwoners van het kamp en schiet UNRWA in vele gevallen tekort om levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht. Ayn al-Hilwah wordt algemeen beschouwd als het meest gewelddadige, gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp van Libanon. De stabiliteit van het kamp wordt steeds meer aangetast door de Syrische crisis.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een uitprint van de website van de General Security van Libanon toe.

Ter terechtzitting d.d. 7 november 2014 legt verzoeker per aanvullende nota een brief van Fatah neer.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Libanon de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Ook uit

verzoekers verklaringen blijkt hij bij UNRWA geregistreerd stond, dat de hele familie hulp kreeg van UNRWA in de vorm van levensmiddelen, dat zij sommige medicijnen gratis kregen en dat hij naar school kon gaan in een UNRWA-school (stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, 6, 11). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

2.11. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoeker ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas omdat (i) verzoeker het pistool dat hij van de Usbat al-Ansar-militant volgend op het incident onverwijd naar Fatah bracht en op die manier duidelijk zijde koos in het conflict, terwijl hij duidelijk aangaf dat hij noch zijn familie politiek geaffilieerd was; (ii) men zou denken dat verzoeker zich zo snel mogelijk uit de voeten zou maken indien er voor zijn raam een vuurgevecht aan de gang was, zonder eerst te redeneren wat met het pistool te doen, en doorheen verzoekers relaas bleek dat het bewuste pistool voor Usbat-al-Ansar cruciaal was, aangezien verzoeker de gewonde aanhanger niet meer vermeldde; (iii) de vraag rijst wat Usbat-al-Ansar wou bereiken met het incident waarbij verzoeker verwond geraakte aan de arm, aangezien uit de manier waarop men hem belaagde duidelijk blijkt dat het plan niet was om hem te vermoorden; (iv) het opmerkelijk is dat Usbat-al-Ansar op dat moment nog van mening zouden zijn dat ze het wapen konden recupereren door verzoeker angst aan te jagen, terwijl verzoeker al anderhalf jaar niet meer alleen buiten kwam voor de veiligheid en het dus wel duidelijk was dat hij het gevaar serieus nam; (v) zij het wapen dat ze bij hadden konden gebruiken om verzoeker en zijn broer in bedwang te houden en verzoeker als drukkmiddel te ontvoeren; (vi) kan afgevraagd worden hoe aannemelijk het is dat de kwestie van dit pistool zodanig belangrijk zou zijn in de ogen van Usbat-al-Ansar dat ze anderhalf jaar na de feiten nog stappen tegen verzoeker ondernemen, terwijl verzoeker anderzijds slechts de dag van het vuurgevecht bericht kreeg dat hij gevaar liep als hij het wapen niet teruggaf en vervolgens anderhalf jaar niets meer hoorde; (vii) verzoekers verklaring dat het hen niet zozeer om het wapen te doen was, maar dat zij een excuus zochten om het gevecht met Fatah aan te gaan, niet dienstig is aangezien er geen reden is dat zij verzoeker nodig hebben om gevechten op te starten, en deze verklaring bovendien niet strookt met verzoekers verklaring over het incident met de fles, waarbij hij stelde dat zij hem bang maakten opdat hij het pistool toch zou geven, hetgeen er dan weer op duidt dat het hen toch om het pistool te doen zou zijn; (viii) de manier waarop verzoekers problemen aanvingen heel weinig aannemelijk is, aangezien het

vreemd is dat een Fatah-aanhanger zijn haar liet knippen bij verzoeker, terwijl zijn straat een bolwerk van Usbat-al-Ansar was en hij bovendien als Fatah-aanhanger bekend stond bij Usbat-al-Ansar, nu de strijder van Usbat-al-Ansar hem wilde doden, hoewel hij in een kappersstoel zat en ongewapend was; (ix) het zeer bevreemdend is dat de man nog in de kappersstoel zat, terwijl er op straat geschoten werd en de kapperszaak waar verzoeker werkte aan die straat op de begane grond lag en ramen had die op straat uitkeken, terwijl van iemand die zich ongewapend in een vijandige wijk bevindt en kan vermoeden dat hij zelf een potentieel doelwit vormt kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk zou vluchten; (x) verzoekers verklaring dat het vuurgevecht nog maar twee minuten bezig was hier niets aan verandert, aangezien nabije schoten angstaanjagend genoeg zijn om iedereen in de buurt binnen enkele seconden te laten reageren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bovenstaande omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker tracht immers op geen enkele wijze om de bovenstaande vaststellingen in onderhavig verzoekschrift te weerleggen. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en het Fatah-lid in zijn kappersstoel het wapen van de aanvaller afnamen en vervolgens naar het bureau van de Fatah-beweging gingen (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Verzoeker spreekt hierbij in het meervoud en stelt aldus dat hij samen met het Fatah-lid naar het Fatah-bureau ging (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker daarentegen expliciet dat hij het wapen afnam en vervolgens alleen naar het Fatah-bureau ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij twee maanden voordat hij het land verliet ontvoerd werd door twee personen toen hij samen met zijn broer op stap was (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Deze personen sloegen en mishandelden verzoeker, zeiden dat hij het wapen moest terug geven en sloegen hem met een kapot glas op zijn linkerarm, waarna verzoeker werd vrijgelaten (stuk 18, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker echter geenszins dat hij ontvoerd werd, maar slechts dat hij overvallen werd, waarbij hij in zijn arm werd geraakt met een soort glas (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Verder stelt verzoeker dat zij hem hierbij probeerden te ontvoeren, maar dat zijn broer hem hielp om hen tegen te houden, waarna verzoeker met een glazen fles gestoken werd en de aanvallers konden vluchten (stuk 6, gehoorverslag, p. 16). Waar verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hem bij dit incident gezegd werd dat hij het wapen moest terug geven dat hij aan de Fatah beweging had gegeven, waarop verzoeker geantwoord zou hebben dat ze het zelf moesten ophalen bij Fatah, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij slechts vermoedt dat de achterliggende redenering voor de aanval was om hem bang te maken zodat hij het wapen zou teruggeven (stuk 6, gehoorverslag, p. 17; stuk 18, vragenlijst, p. 3). Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde eenmaal aangehouden te zijn door Usbat-al-Ansar en gedurende twee dagen opgesloten zat in een afgesloten huis (stuk 18, vragenlijst, p. 2). Verzoeker liet dit echter geheel onvermeld tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.12. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien blijkt uit de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt dat de aan de aanvullende nota toegevoegde brief van Fatah een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Verzoeker zou immers zelf contact hebben opgenomen met Fatah nadat hij de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontving. Tevens stelt de Raad vast dat in de door verzoeker

neergelegde brief niet vermeld wordt wie deze ondertekend heeft. Overigens wordt ook hierin, net als in het door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze neergelegde attest, gesteld dat verzoeker vervolgd wordt omwille van zijn politieke overtuiging, terwijl verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet verklaarde geen politieke activiteiten te hebben of lid van een partij te zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 10, 11, 14). Ten slotte merkt de Raad op dat in de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde brief gesteld wordt dat verzoeker sinds hij het wapen aan Fatah gaf, blootgesteld werd aan permanente vervolging en aanvallen. Uit verzoekers verklaringen blijkt daarentegen dat er tussen het incident in zijn kapperszaak en het incident waarbij hij in zijn arm werd gestoken meer dan anderhalf jaar voorbij ging zonder dat er iets gebeurde (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10). Ook in de twee maanden die verzoeker nadien nog in Libanon verbleef vonden geen incidenten meer plaats (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10).

2.13. Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift naar het beleid van systematische discriminatie door de Libanese autoriteiten ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen en voert aan dat de redenen van de discriminatie gekoppeld kunnen worden aan elk van de vijf gronden van vervolging vervat in artikel 1A Vluchtelingenverdrag.

De hoedanigheid van Palestijn is onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

De algemene stelling *“de politiek van de Libanese autoriteiten er op gericht is om aan de hand van discriminerende wettelijke en administratieve maatregelen te voorkomen dat Palestijnse vluchtelingen integreren en zich permanent vestigen, om het sektarisch evenwicht in het land enigszins te behouden”* volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten, en uit niets blijkt dat verzoeker, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Libanon dermate systematisch gediscrimineerd zal worden dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht of van een daad van vervolging.

2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.15. Verzoeker merkt op dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar de arresten MSS en Sufi en Elmi van het EHRM van 31 januari 2011 en 28 juni 2011. Verzoeker werpt op dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van Marjan Claes in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, getiteld *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”* en verwijst vervolgens naar het arrest Aouad t. Bulgarije van het EHRM van 11 oktober 2011, waarin gesteld wordt dat een terugkeer voor een Palestijnse vluchteling naar het kamp Ain al-Hilwe in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Verzoeker voert vervolgens aan dat zijn ooms en tantes langs moederszijde buiten het kamp wonen en dat verzoeker zich niet zomaar buiten het kamp kan begeven, dat immers de meeste checkpoints heeft van alle Libanese kampen. Voorts wijst hij erop dat hij duidelijk verklaard heeft dat hij amper contact heeft met de broers en zussen van zijn moeder en dat er niet zomaar van uit kan gegaan worden dat zij weer bereid zullen zijn ‘bij te springen’, te meer omdat verzoeker hen nog de helft van het reisbedrag verschuldigd is. Het feit dat het ouderlijke huis werd verkocht om de medische behandeling van de zieke moeder te kunnen dekken en dat hij geld moest lenen van zijn ooms en tantes buiten het kamp wijst er naar mening van verzoeker juist op dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische en medische aard bestaan en bestonden. Bovendien verliest volgens verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog dat verzoeker reeds vier jaar in België verblijft, en dat de omstandigheden in en rond het kamp heel erg verslechterd zijn onder invloed van de Syrische crisis, zodat het maar de vraag is in hoeverre zijn “begoede” familieleden hun jobs nog konden behouden. Verzoeker betoogt dat de situatie in het kamp toen hij vertrok reeds schrijnend was maar door de gewapende conflicten in Syrië en Israël alsook door gewapende conflicten binnen het kamp zelf, thans nog erger is geworden. Volgens verzoeker is het voor de UNRWA thans

onmogelijk om bescherming te verlenen aan inwoners van het kamp en schiet UNRWA in vele gevallen tekort om levensomstandigheden te bieden die stroken met haar opdracht. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar de "COI Focus, *Libanon, Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" waaruit blijkt dat door de influx van de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië de druk op de kampen steeds groter wordt.

De vraag stelt zich of de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilweh in het bijzonder een beletsel vormt opdat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon.

De Raad dient echter vast te stellen dat uit de voormelde COI Focus, die dateert van 29 januari 2014, blijkt dat in het kamp Ain Al-Hilweh de grootste concentratie Palestijnse vluchtelingen uit Syrië bevindt en dat dit kamp reeds gold als meest overbevolkte kamp met de slechtste behuizing en de hoogste werkloosheidsgraad en algemeen beschouwd wordt als minst veilige kamp. Het gevolg van de grote toestroom van de Palestijnen uit Syrië is hoofdzakelijk te zien op de arbeidsmarkt, waarbij het werk naar de Palestijnen uit Syrië gaat die een lagere dagprijs vragen, waardoor er minder werk is en de lonen dalen.

De Raad stelt vast dat deze informatie dateert van 29 januari 2014, waardoor de Raad over onvoldoende actuele informatie beschikt om te kunnen besluiten dat verzoeker niet in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen, gelet op de grote instroom van vluchtelingen uit Syrië.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 juni 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF